

Oecumenisch Meditatief Avondgebed

13 december 2017

Thema: Een roepende stem in de woestijn

Opening: Wees hier aanwezig, God van de machten, licht in ons midden, wees onze Heiland
Dat wij herleven. Wees hier aanwezig. Dat wij herleven.

Welkom en inleiding op het thema

Stilte.

Het staat elke week op onze liturgie.

Het is zo'n beetje het hart van de Taizé-viering.

Voor mij als voorganger bijna het gemakkelijkste onderdeel van de viering.

Voor mij als deelnemer vaak een veel lastigste onderdeel, want ik mag/moet het zelf invullen: 7 minuten stilte.

Ik hecht er aan en ik worstel er mee, heb er bij tijd en wijle zelfs een hekel aan: de stilte!

Want binnenin mij wordt het niet automatisch stil als ik m'n mond hou en m'n ogen dicht doe.

En als het daar dan wel stiller wordt, mag ik de strijd aangaan met dat holle gevoel dat alles lucht en leegte is, zinloos en eenzaam. Van God en iedereen verlaten, zelfs als ik hier tussen jullie in zit. Een roepende in de woestijn.

Dan helpt het misschien om je hoofd te vullen met een waarheid die onwerkelijk lijkt, maar waar ik toch mee in wil stemmen.

Lied 51: Veni Creator

Lezing uit Jesaja 40: 1-9

1 Troost, troost Mijn volk,

zal uw God zeggen,

2 spreek naar het hart van Jeruzalem

en roep haar toe

dat haar strijd vervuld is,

dat haar ongerechtigheid verzoend is,

dat zij uit de hand van de HEERE het dubbele ontvangen heeft

voor al haar zonden.

3 Een stem van iemand die roept

in de woestijn:

Bereid de weg van de HEERE,
maak recht in de wildernis
een gebaande weg voor onze God.
4 Alle dalen zullen verhoogd worden,
alle bergen en heuvels zullen verlaagd worden;
wat krom is, zal recht worden;
wat rotsachtig is, zal tot een vlakte worden.
5 De heerlijkheid van de HEERE zal geopenbaard worden,
en alle vlees tezamen zal *het* zien,
want de mond van de HEERE heeft gesproken.
6 Een stem zegt: Roep!
En hij zegt: Wat moet ik roepen?
Alle vlees is gras
en al zijn goedertierenheid als een bloem op het veld.
7 Het gras verdort, de bloem valt af,
als de Geest van de HEERE erover blaast.
Voorwaar, het volk is gras.
8 Het gras verdort, de bloem valt af,
maar het Woord van onze God bestaat voor eeuwig.
9 Klim op een hoge berg,
Sion, verkondigster van een goede boodschap;
verhef uw stem met kracht,
Jeruzalem, verkondigster van een goede boodschap.
Verhef *die*, wees niet bevreesd.
Zeg tegen de steden van Juda:
Zie, uw God!

Lied 115: I am sure I shall see

Het is Advent, een periode van vier weken, waarin we toeleven en uitzien naar Kerst, het feest van de geboorte van Jezus. In deze tijd worden traditiegetrouw vaak profetieën uit het Oude Testament gelezen, waarin de komst van Jezus wordt voorspeld. Het gedeelte uit Jesaja is zo'n voorspelling. Het stond gisteren op mijn leesrooster.

Dit gedeelte uit Jesaja sluit aan op dat gevoel van leegte en zinloosheid waar ik mee begon: ik als mens ben ook maar gras en wat ik doe (ook het goede) is als een bloem op het veld: even is het mooi. Maar al snel: het gras verdort en de bloem valt af.

Opvallend: Het is hier niet stil. Juist uit de woestijn klinkt een stem, een roepende stem. Een stem die me in eerste instantie irriteerde, want het schuurde: De troost, redding en genade komen eraan, maar het komt blijkbaar niet helemaal automatisch naar me toe. Die roepende in de woestijn spoort me aan: Begin bij jezelf. Baan in de wildernis van je hart een begaanbare weg voor de Heer. Alle hoogten en diepten, bochten, hobbels en kuilen moeten worden tot een vlakke weg. Dat wordt nog een stevige klus! Maar wacht even: Jan Hulshof liet ons een paar weken geleden nadenken over de voltooid verleden toekomstige tijd. Hier

gebeurt ook iets apart met de tijd. Deze oproep voor innerlijke wegebouw begint in de gebiedende wijs: Baan een weg! Maar het vervolg is aantonende wijs: onvoltooid tegenwoordige toekomstige tijd, maar vooral: in de lijdende vorm. De bergen en dalen zullen geslecht worden. Het zal gebeuren, het overkomt je.

Dus deels door wat ik doe: op z'n minst beginnen met die weg door de hobbels en bobbel van m'n hart te banen. Maar toch ook los van wat ik doe. God helpt een handje mee. Misschien voel ik mezelf soms nog steeds een roepende in de woestijn, die niet gehoord wordt. Maar het is niet de hele werkelijkheid.

Die andere roepende in de woestijn schreeuwt me toe: Zie, jouw God!
Wil ik naar die roepende stem luisteren?

Lied 57: Benedictus qui venit

Stilte

Voorbeden + lied 32: Gosdopi pomilui (Heer ontferm U)

Aramees Onze Vader

Onze Vader (uit het Aramees vertaald)

Bron van Zijn,
die ik ontmoet in wat mij ontroert,
Ik geef U een naam
opdat ik U een plaats kan geven in mijn leven

Bundel Uw licht in mij – maak het nuttig.

Vestig Uw rijk van eenheid nu,
Uw enige verlangen
handelt dan samen met het onze.

Geef ons wat we elke dag nodig hebben aan brood en aan inzicht.

Maak de koorden van fouten los
die ons vastbinden aan het verleden,
opdat wij ook anderen hun misstappen kunnen vergeven.

Laat oppervlakkige dingen ons niet misleiden.

Uit U wordt geboren:
de alwerkzame wil,
de levende kracht om te handelen,
en het lied dat alles verfraait,
en zich van eeuw tot eeuw vernieuwt.

Lied 130: Tibié paiom

Avondgroet: uit de zegenbede van Franciscus:

Moge God je zegenen

met genoeg dwaasheid om te geloven

dat jij een verschil kunt maken in deze wereld,

opdat jij, door Zijn Geest,

kan doen wat anderen voor onmogelijk houden.

Lied 124: Licht dat terugkomt

[Waar ben ik rentmeester over? Wat is mij toevertrouwd, waar moet/mag ik goed voor zorgen? Concreter: wat was mij vandaag toevertrouwd en waar had ik vandaag voor mogen zorgen? Allereerst voor de koffie. Ai, meteen een pijnlijk puntje. Toen ik 's ochtends de tweede ketel van liter had aangezet, was ik vergeten te controleren of het tapkraantje dicht stond... 5 minuten later ontdekte ik dat het nog open stond, hadden we nog net niet een compleet koffiebalet, maar het kostte wel 10 minuten dweilen, opruimen en opnieuw beginnen. En het kostte bijna een pond koffie, ongebruikt weggegooid. Niet echt goed rentmeesterschap, of toch wel? Want achteraf realiseerde ik me, dat niemand was gaan mopperen of me had berispt over deze verspilling. Nee, als er al iemand aan het mopperen was, dan was ik dat zelf. Op mezelf. Maar ook dat had niet zo lang geduurd, want het vond geen bijval. In tegendeel: ik kreeg hulp om de volgelopen lekbak te legen, we ruimden de zoi op en ik mocht opnieuw beginnen.]